

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 27 Μαΐου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΒ' Ἀριθ 261 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Εἰσία δραχ. 80

Ἐξωτερινοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΓΡΑΜΜΗ ΠΟΡΕΙΑΣ

**«Μὴ μέναιρε δρια αἰώνια
ἀ ἔθεντο οἱ πατέρες σου»**

Ἀγωνιζόμεθα ἕναν ὥραϊον καὶ καλλιστέφανον ἀγῶνα. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἀντιμετωπίζομεν ἐμπόδια, ἄλλοτε μὲν ὀφειλόμενα εἰς τὴν ἀντίδρασιν τῶν ἀντιπάλων μας, ἄλλοτε εἰς τὴν ἠδελωμένην παρανόησιν τῶν ψευδαδέλφων καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν σύγχυσιν, ποὺ προκαλοῦν οἱ δύο προηγούμενοι παράγοντες εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀγωνιστῶν. Καὶ ἐξηγούμεθα.

Πρῶτον μέτωπον τοῦ Ἀγῶνος μας: Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία! Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἕνα αὐθαίρετον κατασκευάσμα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἔργον καὶ κατόρθωμα τοῦ Φαρισαϊκοῦ καὶ τῶν προτεσταντῶν αὐθεντῶν του. Ἡ Κρατοῦσα Αὐτὴ Ἐκκλησία ὅ,τι θέλει κάνει! ἄλλοτε ἐφαρμόζει κανόνες, ἄλλοτε τοὺς καταργεῖ. Λαμπρὸν κατόρθωμα τῆς ἀνεξελέγκτου αὐθαρεσίας τῆς ἡ αὐθαίρετος καὶ ἀντικανονικῆς μεταρρυθμίσαις τοῦ Ἡμερολογίου, ἡ ὁποία καὶ σάλον ἐπέφερε καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Μιάς Ὁρθοδόξου ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας διέσπασε. Διαισθανομένη τὸ ὀλίσθημά της αὐτὸ καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ζώντων ἐλέγχων τοῦ Πραξικοπήματός της, τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Παλαιημερολογιτῶν) σπεύδει ἢ νὰ τοὺς διαλύσῃ (ὡς νὰ ἦσαν ὁμάς παιζόντων παλ' ὁδῶν) ἢ νὰ τοὺς καταστήσῃ ἀκινδύνους. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν χρησιμοποιεῖ τὰς λόγχας τῆς Πολιτείας· εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν χρησιμοποιεῖ περιέργους ἐλιγμούς, πλήρεις διπλωματικοῦ πνεύματος. Καὶ εἰς τὰς δύο ὁμοῦ περιπτώσεις ὁμιλεῖ ὡς «ἐξουσίαν» ἔχουσα καὶ οὐχὶ ὡς πραγματικῶς ἐπιθυμοῦσα τὴν λύσιν τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος, ἥτις συνίσταται ἢ εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ὥστε νὰ εἴμεθα σύμφωνοι καὶ μετὰς τὰς ὑπολοίπους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἢ εἰς τὴν πα-

ραίτησιν τῆς ἀπὸ τῶν καθ' ἡμῶν διωκτικῶν μέτρων μέχρι τῆς συγκλήσεως Μιάς Πανορθοδόξου Συνόδου, ἥτις ὀριστικῶς θὰ λύσῃ τὰ ἐκκρεμοῦντα ζητήματα. Ἀντ' αὐτῶν καὶ ἐνῶ κατ' ἀρχὴν ἐφάνη ἀποδεχομένη τὰς προϋποθέσεις τῆς νομικῆς μας ἀποκαταστάσεως (αἵτινες παρὰ τοῖς νούν ἔχουσιν δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ὑποχωρήσεις) προβάλλει αἰφνιδίως τὸ Μνημόσυνον τοῦ οἰκείου Νεοημερολογίτου Ἐπισκόπου. Ἐχρησιμοποίησε δὲ ὡς διερμηνεία τῆς βουλήσεώς της αὐτῆς ὑπουργὸν κυβερνήσεως.

Ἀλλὰ τὸ Μνημόσυνον δι' ἡμᾶς εἶναι ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΝ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ὡς ἐπιβάλλον εἰς ἡμᾶς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Πνευματικῆς Αὐτῆς Αὐθεντίας, (καὶ ἐπομένως καὶ τῆς σιωπηρᾶς, ἔστω, ἐγκρίσεως τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας).

Δι' αὐτὸ ἀσυζητητὲ ἀπερριφθῇ καὶ τώρα, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ διὰ τὴν δυναστικὴν ἐπιβολὴν τῶν ἀπόψεών της.

Σύμμαχος τῆς Ἐκκλησίας ἡ Πολιτεία. Τί ἐστὶν Πολιτεία; Σύνολον ἀνθρώπων, ἀνερχομένων εἰς τὴν ἐξουσίαν ὡς εἰς χρυσοφόρον λόφον καὶ ἐχόντων ὡς σύνθημα: «Μὴ θίγετε τὰ κακῶς κείμενα». Κάθιδροι καὶ ἀσθμαίνοντες πρὸ τῶν ἐκλογῶν ἔρχονται ἱκέται νὰ ἀπαιτήσουν τὰς ψήφους μας καταρώμενοι τὴν δυναστείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμνύοντες διὰ τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐλευθερίαν μας! Μπράβο τους! Αὐτοὶ θὰ μᾶς τὸ λύσουν τὸ ζήτημα! Ἡ οὐκ ἐνὶ ἀλλάξει. Οἱ χθὲς ἀνίσχυροι καὶ φιλόφρονες ἐπαῖται μεταβάλλονται εἰς πανισχύρους ἐξουσιαστάς. Σταυροφορία ὁλόκληρη, διὰ νὰ τοὺς συναντήσωμεν κάπου κάποτε. Καὶ ἀφοῦ εὐαρεστηθοῦν νὰ μᾶς δεχθοῦν κάπου κάποτε, τότε μετ' ὕψος Βούδδα τῶν Ἰνδιῶν ἀρχίζουν τὴν διαφώτισιν: «Μὴ ἐπιμένετε βρὲ ἀδελφε». «Δὲν μπορούμε νὰ ἰδρῶσωμεν δευτέ-

ραν Ἐκκλησίαν». «Δὲν μᾶς ἀφίνει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος» κτλ.

Μηδὲν λοιπὸν εἰς τὸ πηλίκον. Τὸ μόνον κέρδος οἱ μεταξύ μας διαπληκτισμοὶ περὶ τοῦ τίς ἐκ τῶν πολιτικῶν εἶναι εἰλικρινέστερος ἀπέναντί μας (συζητήσεις ἐνθυμίζουσαι τὴν ἀφέλειαν προβάτων διακρινόντων τὴν ἀλόπεκα τοῦ λύκου).

Συμπέρασμα: Οἱ πολιτικοὶ ἢ δὲν θέλουν ἢ δὲν μποροῦν. Διὰ τὴν ἴσως ἢ Μασσονία, ἴσως τὰ συμ- φέροντα... ἴσως... ἴσως...

Ἐπὶ τῇ ἀντιπροσώπων. Εἶναι οἱ περὶ τὸν αἰδεσιμολογιώτατον κ. Εὐγένιον Τόμπρον. Ἀγωνίζονται καὶ αὐτοί. Διὰ τὴν ὅτι Κύριος καὶ οἱ ἴδιοι γνωρίζουν! Καρπὸς τοῦ ζήλου των, ἡ ἀθρόα ἀντικανονικὴ «χειροτονία ἐπισκόπων» κουράζονται νὰ ἀναδηφούν τὰ βιβλία, διὰ νὰ ἀνέξουν «παραδείγματα» καὶ «ἐξαίρεσεις», προκειμένου νὰ δικαιολογήσουν τὴν παρανομίαν των. Καὶ ἐπηρεάζουν ἴσως μερικοὺς, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς προφητείας τοῦ Παύλου «ἐκ τούτων γὰρ εἰσὶν οἱ ἐνδύνοντες εἰς οἰκίας καὶ αἰχμαλωτίζοντες γυναῖκας... πάντοτε μανθάνοντα καὶ μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν δυνάμενα». Σύνθημά των ἡ τόσον συγκινοῦσα «Ἐνότης». Διὰ τὴν ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδεχώμεν τὴν πρότασίν των, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε μὲν ἐπιζητοῦν νὰ ἐπιβάλλουν μὲ ἀγγελικὴν γλυκύτητα καὶ ἄλλοτε μὲ ἀγοραϊκὴν παχυλότητα;

Ἐκαστος Γνήσιος Ὁρθόδοξος ὀφείλει νὰ γνωρίζει:

Α) Τὸ Λάβαρόν μας ἀναγράφει ὡς μαχητικὸν σύνθημα τὴν λέξιν «ἀκριβεία». Αὐτὸ σημαίνει ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν διεπράχθη μία παρανομία (χειροτονία Ἐπισκόπου ὑφ' ἐνόος Ἐπισκόπου) καὶ ἀνεξαρκῶς τοῦ ἐὰν εἶναι ἢ ὄχι Ἐπίσκοπος ὁ χειροτονηθεὶς (θέμα ἐφ' οὗ θὰ ἀποφανθῇ Σύνδος) ὀφείλομεν νὰ τὴν καταδικάσωμεν. Ἄλλως ἢ ἀποδοχὴ μιᾶς παρανομίας ἀφίνει ἀδικαιολόγητον τὴν καταδικὴν ἄλλης παρανομίας (τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας) καὶ μᾶς καθιστᾷ φαιδρὸς χρησιμοθηρῶς.

Β) Εἶναι τολμηρὸν καὶ βλάσφημον νὰ παραδεχώμεν, ὅτι ἀπέθανε ἡ ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθόδοξία, ὥστε νὸ δικαιολογήσωμεν φρικτὸν κατὰ τῶν κανόνων προαικλικὸν. Ἡ Ὁρθόδοξία ζεῖ καὶ θὰ ζῇ καὶ σκοπὸς τῶν ἀγωνιζομένων δι' αὐτὴν δὲν εἶναι ὁ εὐτρεπισμὸς ἀρχιερατικῶν ράβδων, ἀλλ' ἡ ἀποκατάστασις τοῦ κύρους της εἰς τὴν περιοχὴν μας, τὴν Ἑλλάδα μας.

Γ) Καὶ τὸ πρόβλημα τῆς Ἠγεσίας καὶ τῆς Διαποιμάνσεως; Βεβαίως σκληρὸν καὶ δύσκολον οὐχὶ δμως καὶ ἄλυτον. Θὰ λυθῇ διὰ τρόπον αὐστηρῶς ἀδιαβλήτου. Τὸ παράδειγμα τῶν ἐτῶν 1924—1935 δικαιολογεῖ τὴν ἐλπίδα μας.

Δ) Ποῖα τὰ ἐλατήρια τῶν τολμηριῶν; Τὸ δένδρον ἐκ τῶν καρπῶν γινώσκειται. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν μερικοὺς τοιοῦτους καρπούς: Ὁ αἰδεσιμολογιώτατος κ. Εὐγένιος Τόμπρος ἀντέδρασε κατὰ τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπων, ὅτε ὑπάρχον αἱ κανονικαὶ προϋποθέσεις (συνεργασία ἀειμένων Κυκλάδων καὶ Βρεσθένης). Διὰ τὴν ὅτι Ὁσάνης εὐδοχοῦτο ἡ ἔνωσις τὴν ἀνέτρεπε, ἰσχυριζόμενος «ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Βρεσθένης. Δὲν γίνεται τίποτε». Διὰ τὴν ὅτι

Οἱ νεοστὶ «χειροτονηθέντες» διατὶ νὰ μὴ θελήσωσιν οἱ ἴδιοι νὰ προσφέρωσιν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν Ἀγῶνα ἐπὶ τὴν διάστημα ὡς Ἀρχιμανδρίται, ὥστε νὰ γνωρίσωσιν τοῦλάχιστον τὸ ποῖμνιον καὶ νὰ γνωρισθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ; Ὁ ἐκ τῶν «χειροτονηθέντων» καὶ ἐφησυχάζων προηγούμενος εἰς Καυσοκαλύβια Ἀγ. Ὁρους, διὰ τὴν ἡρνήθη τὴν Ἀρχιερωσύνην του εἰς ἀγρυπνίαν τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων;

Πλήθος ἐρωτημάτων ἡδύνατο νὰ τεθῇ, διὰ νὰ δοθῇ μία εἰκὼν τῶν ἐλατηρίων.

Ε) Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πάντοτε κατεδίκασε κατὰ τὰς Συνόδους τὰς ἀκρότητας καὶ τὰς παρεκτροπὰς, ἔστω καὶ ἐὰν ὀφείλοντο εἰς ζήλον ἢ ἔστω καὶ ἐὰν προέβη εἰς οἰκονομικὴν δικαίωσιν τῶν προκινηθέντων ἀποτελεσμάτων.

Συμπέρασμα: Ὁ Ἀγὼν εἶναι σκληρὸς. Ἡ γραμμὴ τῆς μάχης συνίσταται εἰς τὰς ἐξῆς προτάσεις:

Α) Οὐδεμία συζήτης περὶ μνημοσύνου Καινοτόμων Ἀρχιερέων.

Β) Οὐδεμία δικαιολογία διὰ τὰς προαικλικὰς καὶ ἀντικανονικὰς «χειροτονίας».

Γ) Αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τοῦ πνεύματος τῆς ἀκριβείας εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου.

Δ) Πειθαρχία, Συνοχή, Σεβασμός, Ἀγάπη, ὅροι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ἐπιτυχὴ καὶ νικηφόρον διεξαγωγὴν τοῦ Ἀγῶνος.

Ε) Βασικοὶ σκοποὶ τοῦ Ἀγῶνος μας, ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἡ προώθησις τῆς ἀνάγκης τῆς συγκλήσεως μιᾶς Πανορθόδοξου Συνόδου, ἡ ἐπικράτησις τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἐφορμογῆς τοῦ συστήματος «ὀπίσω πρὸς τοὺς πατέρας», ἡ νομιμοποίησις τοῦ κινήματός μας, ὥστε νὰ μὴ ταλαιωροῦνται τὰ τέκνα μας, τῶν ὁποίων ἀρνοῦνται οἱ διώκται μας τὴν νομικὴν των καὶ κοινωνικὴν ὑπόστασιν.

ΣΤ) Τὸ πρόβλημα τῆς Ἠγεσίας θὰ λυθῇ κανονικῶς.

Ἐν τέλει ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἡμετέρας Ἐκκλησίας:

Ἀδελφοί, καὶ τέκνα ἅς προσέχωμεν μὴ τις ἡμᾶς παραπλανήσῃ. Πολλοὶ κίνδυνοι ἀπειλοῦν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας.

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου. Ἄς συμπήξωμεν πανίσχυρον Μέτωπον.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀγκάσιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερκούριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἀπολογητικὰ θέματα

Ο ΣΩΤΗΡΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Μὲ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου κλείει ὁ σωτηριο-λογικὸς κύκλος, τὸν ὁποῖον ἡ Θεία Πρόνοια ἡτοίμασε διὰ νὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Διὰ νὰ κατανόησωμεν δὲ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Λόγου καὶ τὴν θυσίαν Του πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ γενικὸν σχῆμα τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν πορείαν δηλ. ποὺ ἠκολούθησαν τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐντεῦθεν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ὥς μᾶς λέγει ἡ Ἀγ. Γραφή. Ἦτο ὁμῶς ἐλευθερὸς, καὶ ἠδύνατο νὰ πράξῃ καὶ τὸ κακόν. Κακὸν δὲ θεωρεῖται ἡ παραβίασις τοῦ θείου θελήματος. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑποκινούμενος ὑπὸ ἐωσφορικῆς ἀλαζονείας παραβαίνει τὴν θείαν ἐντολήν. Ἐκτοτε ἐσκοτίσθη ἐντὸς τοῦ ἡ ἐννοια τοῦ Θεοῦ, καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ἐννοια τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ὄχι μόνον ὁ πρῶτος παραβάτης ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἀπόγονοί του ἀποκλίνουν ἀπὸ τὸ θεῖον θέλημα. Ἀπὸ τὴν καταστροφὴν μόνον ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἴδιος ἦτο ἀνίκανος νὰ σωθῇ. Καὶ εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἔπρεπε νὰ ἀνοιχθῇ ὁπωσδήποτε μία θύρα ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Θεόν, διότι ἄλλως διαταράσσεται καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Δημιουργίας.

Ἡ Θεία Πρόνοια προετοιμάζει χιλιετηρίδας ὁλοκληροῦς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀνθρωπίνης σωτηρίας. Ἀποκαλύπτει βαθμιαίως τὸ σχέδιόν της εἰς τοὺς πρωτοπλάστους κατ' ἀρχάς, εἰς τοὺς Πατριάρχας τῶν Ἑβραίων ἀκολούθως καὶ κατὰ μίαν αὐστηρὰν συνέχειαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Μωϋσέως, τῶν Κριτῶν, τῶν Βασιλέων, τῶν Προφητῶν, ἕως οἷου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεως ἐπὶ γῆς τοῦ Κυρίου, ἡ Θεοανθρωπικὴ προσδοκία ἔχει κορυφωθῇ. Καὶ ἔχει κορυφωθῇ ὄχι μόνον εἰς τοὺς Ἰουδαίους οἱ ὁποῖοι ἀνέμενον ἐναγωνίως τὸν Μεσσίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Ἑθνικούς. Τί ἄλλο λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ παγκόσμια προσδοκία τῆς Σωτηρίας, καθὼς καὶ τὰ σπέρματα τῆς ἀληθείας, ποὺ ὑπῆρχον εἰς τὸ ἔργον τῶν εἰδωλολατρῶν προχριστιανῶν φιλοσόφων, παρὰ μία θεία προετοιμασία τοῦ μεγάλου, τοῦ μεγίστου γεγονότος τῆς ἱστορίας; Καὶ ὅταν γνωρίζωμε αὐτὰ εἶναι δυνατόν νὰ παραξενευθῶμεν διὰ τὴν πρωτάκουστον φωνὴν τοῦ Ναζωραίου, ποὺ ἤκει εἰς τὰς κοιλάδας τῆς Παλαιστίνης ὡς δροσιτικὴ ζωογόνος αὔρα μέσα εἰς τὴν κάμινον τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων; Ὁχι. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι μία αὐθαίρετος φωνὴ τῆς ἱστορίας. Εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Σωτὴρ τοῦ γένους μᾶς, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ, ὀπίσω εἰς τὸ ἀγαθόν, εἰς τὸν Δημιουργόν, εἰς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν.

Αὐτὸ δὲν εἶναι ἰσχυρισμός. Τεκμήρια ὑπάρχουν ἅπαιρα. Πῶς ὁμίλησαν οἱ Προφῆται;

Μὲ καταπληκτικὴν ἀκριβείαν. Καὶ ὄχι μόνον οἱ ἄλλοι ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά Του ἐχάραξε τὸν σκοπὸν τῆς πανανθρωπίνου σωτηριολογικῆς Του ἀποστολῆς. Καὶ διὰ νὰ κάμωμεν μίαν σύγκρισιν ὃς παραθέσωμεν ἐν ἀπόσπασμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Προφήτου Ἡσαΐου ποὺ ὁμιλεῖ διὰ τὸ πάθος τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἀκόμη μερικὰ ἀπὸ τὰ ὅσα εἰ-

πεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος πρὶν σταυρωθῇ δι' ὅσα ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇ.

Λέγει λοιπὸν ὁ Προφήτης Ἡσαΐας εἰς τὰς ὁράσεις του:

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΗΣΑΪΑΝ

«Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ, οὐδὲ δόξα. Καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ αἵμιον καὶ ἐκλεῖπον παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἀνθρώπος ἐν πληγῇ ὢν, καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν (ἀσθένειαν), ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ (ἐγένετο ἀντικείμενον ἀποστρεφῆς), ἠτιμάσθη (κατεφρονήθη) καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει, καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πληγῇ καὶ ἐν κακώσει. Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, μεμαλάκισται (ἐταλαιπωρήθη) διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν (ἐπαυδεύθη διὰ τὴν ἰδικήν μας εἰρήνην), τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν (ἐκ τῶν πληγῶν του καὶ τοῦ αἵματός του ἐλάβομεν ἡμεῖς τὴν ἰασίν μας). Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν. Ἀνθρώπος ἦ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη, καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν (τοῦ ἐπέθεσε τὸν φόρον τῶν ἰδικῶν μας ἁμαρτιῶν). Καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κακῶσθαι (ἐνῷ ἐβασανίζετο), οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἄμνος ἐναντίον (ἐνώπιον) τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφρονος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα. Ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κοίσις αὐτοῦ ἤρθη τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον... Ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ δόλον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ... Καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἀνομίας αὐτῶν παρεδόθη». (Κεφ. ΝΓ).

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΤΟΥ

«Καὶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθήναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» οὕτω γὰρ ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν (εἰς θυσίαν), ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». (Ἰω. Γ' 14—16).

— «Καγὼ, ἐὰν ὥψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω εἰς ἐμαυτὸν» (πάντας τοὺς λίους, πάντα τὰ ἔθνη). Καὶ ἐξηγεῖ ὁ Εὐαγγελιστής: «τοῦτο δὲ ἔλεγε σημαίνων ποῖον θάνατόν ἤμελλεν ἀποθνήσκειν» (ὕψούμενος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ). (Ἰω. ΙΒ' 32).

— «Ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ὁ ἄρτος δέ, ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς». (Ἰω. ΣΤ' 51).

— «Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθειν (θυσιάζει τὴν ζωὴν του) ὑπὲρ τῶν προβάτων... Ἐγὼ τίθηναι τὴν ψυχὴν μου (δίδω τὴν ζωὴν μου) ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἵνα πάλιν λάβω αὐτὴν (διὰ τὴν ἀναστήσῃ ἀποθνήσκων). Οὐδεὶς αἶρει αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀλλ' ἐγὼ τίθηναι αὐτὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ (τὰ πάθω ἐκουσίως). Ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι αὐτὴν καὶ ἐξουσίαν

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ Κατηχητικῶν Σχολείου Ἱ. Ν. Εὐαγγελιστρίας Καρβά Πειραιῶς

Ὁ Πανοσιολ. Ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ν. Εὐαγγελιστρίας Καρβά Πειραιῶς Ἀρχιμ. κ. Καλλιόπιος Π. Γιαννακούλδουλος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς 12ης Μαΐου.

ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτὴν ταύτην τὴν ἐντολὴν ἑλᾶθον παρὰ τοῦ Πατρὸς μου (αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθροπικῆς μου). (Ἰω. 1' 11, 17-18).

— «Μέλλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἔγερθῆσεται». (Ματθ. 12' 22—23).

— «Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι καὶ κατακρινούσιν αὐτόν θανάτῳ, καὶ παραδώσουσιν αὐτόν τοῖς ἔθνεσιν εἰς τὸ ἐμπαῖξαι καὶ μαστιγῶσαι καὶ σταυρῶσαι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται». (Ματθ. Κ' 18—19).

— «Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν». (Ματθ. Κ' 28).

— «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολλὸν καρπὸν φέρει». (Ἰω. ΙΒ' 23—24).

— «Εἰπε δὲ αὐτοῖς (τοῖς μαθηταῖς μετὰ τὴν ἀνάστασίν του) οὗτοι οἱ λόγοι, οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς, ἔτι ὦν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως καὶ προφηταῖς καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ. . . Οὕτω γέγραπται καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη ἀρχαίμενον ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ». (Λουκ. ΚΔ' 44 46—47)

Γνωρίζουν τί ὑπογράφουν:

Ἐρωτῶμεν τοὺς δύο Θεολογούς, οἱ ὁποῖοι προσετέθησαν εἰς τὴν κήρυξιν τοῦ αἰδουσιμολογιώτατου προσκυτέρου Κ. Εὐγενίου Γόμπρου γνωρίζουν, τί ὑπογράφουν; Τὸ λέγομεν αὐτό, διότι εἶδομεν τὰς ὑπογραφὰς τῶν κοσμοῦντας ἕνα ὁβρεολόγον καὶ ἡμῶν. Ἡμεῖς ἐκκλησιολογοῦμεθα βλέποντας αὐτοὺς ἀβούλους ὑποτακτικούς ἱεροσχημοὺς ἐμπαθείας. Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ ἀπέκλειψαν τὰς ὑπογραφὰς τῶν, καὶ ἀναμένομεν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΓΙΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Παρίσι 9 Μαΐου 1957
(ὁρθόδοξον ἡμερολ.)

Ἀγαπητὴ μου «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ σοῦ γράψω διὰ νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμασα, διὰ μέσα στὴν καρδίᾳ τοῦ Παρισίου, τῆς πρὸ ἁμαρτωλῆς πόλεως τῆς Εὐρώπης, συνήντησα ἕνα πραγματικὸν Ἀγιον. Βέβαια οἱ δημοσιογράφοι μᾶς ὁμιλοῦν πάντα καὶ ὅ,τι ἀνήθικο καὶ σπάνιο ὑπάρχει στὸ Παρίσι καὶ κανεὶς νὰ μὴν πιστεύῃ, ὅτι μέσα στὸ Παρίσι ἡμπορεῖ νὰ βρῇ καὶ Ἀγίους. Ναι, στὸ ἀριστοκρατικώτερον προάστειο τῶν Παρισίων, τὰς Βερσαλλίας, ὑπάρχει ἡ πλέον ἀσκητικώτερα μορφή ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης. Καὶ δὲν εἶναι κανένας καθυστερημένος καλόμενος ἢ κανένας «περίεργος» μυστικιστής. εἶναι ὁ ὁρθόδοξος Ρώσος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς διασποράς κ. Ἰωάννης. Χρειαζομαι ὅμως πολλὰς σελίδες διὰ νὰ περιγράψω αὐτὸν τὸν «Ἅγιον τοῦ Παρισίου». Σκεφθῆτε μόνον, ὅτι σὲ κρεβάτι δὲν κοιμάται, ὅτι τὰ μεσημέρια δὲν τρώει, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ σεβασμιώτατος Ἰωάννης, κυκλοφορεῖ μέσα στὴ σχολή, πού διευθύνει μὲ ἕνα ἀπλὸ μονοκόμματο ἄσπρο ῥάσο, ξυπόλυτος—τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου—καὶ καθὼς μοῦ εἶπαν καὶ μέσα στὰ χιόνια τὸν χειμῶνα περπατᾷ ξυπόλυτος! Ὁ σεβασμός του στὴν Ἐκκλησίᾳ μας καὶ στὶς παραδόσεις τῆς εἶναι ἀπερίγραπτος. Πιστεύει σὰν ἕνα μικρὸ παιδάκι 4 χρόνων. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, τὴν ὁπαίαν τελεῖ ἀπαραιτήτως καθημερινῶς, λειτουργῶν ὡς πρεσβύτερος, θὰ παραμείνῃ ἄλλες δύο τοῦλάχιστον ὥρες διὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν μεγαλυτέρα τάξιν καὶ ἀκρίβειαν. Ἡ κατάλυσις τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων θὰ γεινῇ μὲ τέτοιον σεβασμὸν καὶ μὲ τόσην κατάνυξιν πού λές—καθὼς εἶναι σκυμμένος πάνω στὸ Ἅγιο Ποτήριον—ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μεταρσιώθηκε. (Ἀς τὰ ἐβλεπαν αὐτά, ἔλεγα, ὅσοι βιάζονται ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας νὰ πετάξουν γρήγορα, ὅπως ὅπως τὰ ἄμφια γιὰ νὰ βγοῦν νὰ πάρουν τὸν καφέ τους ἢ ν' ἀρχίσουν τὴν... πολιτικὴν τῶν!

Ἀς ἀναφέρω ἀκόμα τοῦτο τὸ χαρακτηριστικόν: Ὅταν ἐρώτησα ἕνα μοναχὸ του γιὰ τὴν τρώει, αὐτὸ τὸ λίγο πού τρώει, στὶς δώδεκα τὰ μεσάνυχτα ἐφ' ὅσον τὴν ἐπομένη θὰ λειτουργήσῃ καὶ, ὡς εἶναι γνωστὸν πρέπει νὰ ἔχη φάη κανεὶς πρὸ τῶν δώδεκα, μοῦ ἀπήντησε: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας τηρεῖ ὄχι μόνον τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἀλλὰ καὶ τὴν παλαιὰν ὥραν τῆς Ρωσίας! Ὁμολογῶ δι' οὐδέποτε, μοῦ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦν, ὅτι θὰ ἐτηροῦσε ὕστερ' ἀπὸ 45 ὁλόκληρα χρόνια, πού λείπει ἀπὸ τὴν Ρωσσίᾳ ὄχι μόνον τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, πού τὸ τηροῦν φυσικὰ ὅλοι οἱ Ρῶσοι, ἀλλὰ καὶ τὴν παλαιὰν ὥρα! Καὶ ἐταλάνισα τὴν πτωχεῖάν μας πατριδα, τὸν πτωχὸν μας λαόν, πού οἱ Ἀρχιεπίσκοποι του δὲν ἐδίστασαν (ζῶντες ὄχι στὸ μακρινὸ Παρίσι ἀλλὰ μέσα στὴν κοιτίδα τῶν παραδόσεων) νὰ καταστρέψουν ὅ,τι ἱερὸ καὶ ὅσιο ὑπῆρχε, ἕως ὅτου δημιουργήσουν στὸ τέλος καὶ σχῆμα μέσα στὴν Ὁρθο-

ΑΓΙΟΙ ΠΑΝΤΕΣ

«Βλαστοὺς Εὐαγγελίου καὶ καρποὺς ἀμαράντους, χωροῦς Ἁγίων Πάντων ἐσχημάσωμεν πάντες ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς μιμούμενοι αὐτῶν τὰς ἀρετὰς καὶ ἁγῶνας τοὺς γενναίους, ὅπο ψυχῆς συμφώνως ἀνακράζοντες· δόξα τῷ στεφανώσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ ἀγιασάντι, δόξα τῷ ἐν τῇ γῇ καὶ οὐρανῷ ὑμᾶς, δοξασάντι»

Ἀπολυτίκιον ἐξ ἀγιορειτικοῦ χειρογράφου

Ἡ ἐσότη τῶν Ἁγίων Πάντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ἐφορτάζεται ἀπὸ τὸν δ' αἰῶνα. Δὲν πρόειπε δὲ νὰ λησμονώμεν ὅτι ὁ αἰὼν αὐτὸς ὑπῆρξεν τὸ λυκανυγὲς τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ αἵματηρὸν ὄργιον τῶν διωγμῶν ἐσταμάτησεν καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀνῆλθεν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσίας ζωῆς. Τότε ἐθεσπίσθη καὶ ὁ ἐφορτασμός τῶν Ἁγίων Πάντων. Τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι συνετέλεσαν εἰς τὸν ὁμαδικὸν ἐφορτασμὸν πάντων τῶν Ἁγίων ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, τοὺς ἀναφέρει τὸ Πεντηκοστάριον. Κατὰ πρῶτον, λέγει, οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν νὰ ἐκτελῇται ἡ παροῦσα ἐσότη, ὥσαν νὰ ἤθελον νὰ δείξουν, κατὰ κάποιον τρόπον, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ παναγίου Πνεύματος τέτοια πράγματα ἐνήργησεν διὰ μέσου τῶν Ἀποστόλων, μὲ τὸ νὰ ἀναδείξῃ ἁγίους καὶ σοφοὺς ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον εἶδος καὶ διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνον ἰάγμα τὸ ὁποῖον ἐξέπεσεν, τοὺς ὠδήγησεν διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ πλησίον τοῦ Θεοῦ, ἄλλους μὲν διὰ τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ αἵματος, ἄλλους δὲ διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ἐναρέτου πολιτείας. Κατὰ δευτέρον, λέγει, ἐπειδὴ πολλοὶ μὲν ἐφάνησαν εὐάρεστοι εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀρετῆς τῶν παρέμειναν ἐντελῶς ἀγνώστοι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἢ ἀκόμη καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ ἐκήρυξαν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς, εἰς τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς Ἀραβας, καὶ εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Φρυγίαν, καὶ εἰς τὰς χώρας αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ἀνωθεν τοῦ Εὐξείνου, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς ὅλην τὴν Δύσιν, μέχρι τῶν Βρετανικῶν νήσων καὶ γενικῶς εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν, δὲν ἦτο εὐκόλον ἐνεκα τοῦ πλήθους νὰ τοὺς τιμῶμεν ὅλους αὐτοὺς καθὼς ἔπρεπεν.

Τρίτος ἐπίσης λόγος φαίνεται πὼς εἶναι ἡ ἀνάγκη, ὅπως ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἐφορτάζονται εἰς μίαν ἡμέραν διὰ νὰ φαίνεται ὅτι ὅλοι ἡγωνίσθησαν διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ ἐστεφανώθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐφορτάζομεν λοιπὸν ὁμοῦ, πάντας τοὺς Ἁγίους συνεχίζεις τὸ Πεντηκοστάριον, αὐτοὺς τοὺς ὑψηλοτάτους καὶ ἀγιωτάτους ἐγκεφάλους (νόας), δηλ. τὰ ἐννέα ἰάγματα, τοὺς προπάτορας καὶ Πατριάρχας, τοὺς Πρὸ φήτας καὶ τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Ἱεράρχας καὶ Ἱερομάρτυρας, τοὺς Ὁσιομάρτυρας, τοὺς Ὁσίοις καὶ τοὺς Δικαίους, καὶ ὅλας τὰς ομάδας τῶν ἁγίων Γυναικῶν καὶ ὅλους τοὺς ἀγνώστους Ἁγίους μαζί μὲ τοὺς ὁποίους θὰ σταθοῦν καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ γίνουν εἰς τὸ μέλλον, πρὸ πάντων δὲ ἐφορτάζομεν τὴν Ἀγίαν τῶν Ἁγίων, τὴν Κυρίαν ἡμῶν καὶ

δοξία γιὰ νὰ δείξουν πόσο καλὰ ξέρουν νὰ εἶναι δοῦλοι τῶν ξένων!... Ὡ πόσον θὰ ὠφελοῦσε τοὺς ὑποψηφίους ἐπισκόπους μας μία ἐπίσκεψις στὸ Παρίσι!!

Ἀδελφικά
Ἱερομόναχος Ι. Μ. Π.

Δέσποιναν Θεοτόκον, Μαρίαν τὴν ἀειπαρθένον.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος εἰς μίαν ὁμιλίαν του κατὰ τὴν ἐσότην τῶν Ἁγίων Πάντων χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς «μαρτύρων παρεμβολὴν καὶ παρόταξιν, τῆς παρεμβολῆς τῶν Ἀγγέλων, ἣν ὁ πατριάρχης εἶδεν Ἰακώβ, κατ' οὐδὲν οὐσα χεῖρονα, ἀλλ' ἐφάμιλλον αὐτῆς καὶ Ἰσην».

Ὁφειλομένη Ἀπάντησις

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΩΣ ΙΕΡΟΝ ΣΥΜΒΟΛΟΝ

Ι. Μπέτση, τέως ἐφημερίου τῶν ἐν Μπάρικαί Μπρίντζι Ἰταλίας Ἑλληνικῶν Ὁρθόδοξων Ναῶν.

Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ διακονία τοῦ κηρύγματος εἶναι μία ἀπὸ τὰς λεπτοτέρας καὶ δυσκολωτέρας ὑπηρεσίας, ποὺ ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου πρέπει μὲ φόβον Θεοῦ νὰ ἐκπληρῇ. Διὰ τοῦτο δὲν διστᾶζω νὰ πῶ, ὅτι μὲ ἀγωνία καὶ τρόπον ἀνέρχομαι πάντα τὰς βαθμίδας τοῦ ἁμβωνος καὶ παρακλιῶ Αὐτὸν τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ εὐλογῇ τίς πτωχὲς μου δυνάμεις.

Ὅταν ἦμουν μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον σὰν καὶ νὰ μοῦ ἔλεγε, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν εὐλογεῖ τοὺς κόπους μου καὶ διὰ τοῦτο, μὴ βλέποντας κανένα καρπὸ εἶχα σταματήσει γιὰ ἀρκετοὺς μῆνας τὸ κήρυγμα. Καὶ τί, στ' ἀλήθεια, νὰ κηρύξῃ κανεὶς, διὰ πᾶν μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον; Νὰ βλέπῃ ἀνέρον καταστρατήγησιν τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου, νὰ βλέπῃ παραβάσεις Ἱερῶν Κανόνων, ὑποστηριζομένας ἀπὸ τὰς προϊσταμένας Ἐκκλησιαστικ. Ἀρχὰς καὶ θὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ κηρύττῃ;

Καὶ τί νὰ κηρύξῃ; Θυμᾶμαι π.χ. τὸ ἀδιέξοδον στὸ ὁποῖον μᾶς ὠδήγησε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐπιτρέψας νὰ συνάπτονται γάμοι Ὁρθοδόξων μετὰ καθολικῶν κλπ. πράγμα, ποὺ ἔλαβς τώρα γενικωτέρα ἐπέκτασιν καὶ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν Ἀρχιεπισκ. Ἀθηνῶν, ἐνῶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τοιούτους γάμους σαφῶς ἀπαγορεύουν. (πρβ. ιδ Καν)δ Οἰκ. Συνόδου, ι' καὶ λα' τῆς ἐν Ἀσιδικεῖα, κθ' τῆς ἐν Καρθαγενῇ, οβ' τῆς στ' κλπ). Ὁ φυσικὸς λοιπὸν προασπιστὴς τῶν Ἱερῶν τούτων Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμεν. Πατριάρχης ἀναφανδὸν τοὺς καταπατοῦσε! Καταλαβαίνει λοιπὸν κανεὶς εἰς πόσαν ἀμηχανίαν ὠδηγοῦμεθα εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου ἡ πλειονότης τῶν γάμων εἶναι παράνομοι καὶ κατὰ τοὺς Κανόνες πρέπει νὰ διαλυθοῦν. Εἰς ποίους ἐπομένως νὰ κηρύξωμεν; Καὶ τί νὰ εἰπώμεν; Σεβασμὸν πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τοὺς Κανόνες τῆς; Ἰδοὺ ποὺ μᾶς ὠδηγεῖ ἡ αὐθαίρεσις ἀνεξελέγκτων ἀνθρώπων—ποὺ νομίζουν ὅτι ἐπειδὴ εἶναι Πατριάρχαι ἢ ἡμποροῦν νὰ ἀνατρέβουν τὸ πᾶν! Καὶ διὰ ἐγὼ, παρὰ τὰς διατάγας τοῦ καταλυτοῦ παντὸς Ἱεροῦ καὶ ὁσίου Πατριάρχου, ἠθέλησα νὰ στεγῆσω τὰ ἄχραντα Μυστήρια εἰς ὀρισμένα πρόσωπα, τότε ἐννοεῖτε τὸν σάλον ποὺ ἐδημιουργήθη! Πῶς;; Τὸ ἔχει ἐπιτρέψει ὁ Πατριάρχης; Γιατὶ δὲν μᾶς κοινωνεῖτε; Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασις!.. Κτίζομεν—φεῦ—στὴν ἄμμου, ἔλεγα. Ὁ Λαὸς ἀγνοεῖ τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀγνοεῖ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, ἀγνοεῖ μέχρως ποῖον σημείου ἔχει δικαιοδοσία ὁ Πατριάρχης ἢ ὁ Ἐπίσκοπος κλπ.

Σκότος βαθύ. Ἀγνοία μεγάλη. Παραβάσεις ἐπὶ παραβάσεων.

Νά γιατί ἀκολουθώντας δὲν ξέρω πιά μυστικὴ ἐσωτερικὴ φωνὴ δὲν ἐκήρυττα πλέον, ὅταν ἤμουνα εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἦθελα νὰ ἀποτινάξω τὸν ζυγὸν τῆς παρανομίας, ποὺ μᾶς εἶχε ἐπιβάλλει ἡ αὐθαίρετος κατάργησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ δὲν ἤξερα τὸ πῶς, Δόξα ὅμως τῷ Θεῷ! Εὐδῆκα κάποτε τὴν ἀληθινὴ Ὁρθοδοξία. Ἀρχισα πλέον νὰ ἐρχομαι εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν μοῦ ἐπετρέπετο ὅμως τώρα πλέον νὰ τὴν κρατῶ κρυμμένη. Δὲν πρέπει ὁ πονεμένος αὐτὸς λαὸς νὰ μένη συνεχῶς στὸ σκοτάδι. Νά γιατί ξανάρχισα μὲ φόβον Θεοῦ τὰ κηρύγματά μου.

Ἔτσι καὶ προχθές, Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πατέρων, ἀνέβηκα νὰ κηρύξω.

Εἶπα λίγα λόγια στὸ διψασμένο αὐτὸν λαὸν γιὰ τοὺς Ἀγίους ἐκείνους Πατέρας καὶ τὸ πῶς πρέπει νὰ σεβώμεθα αὐτά, ποὺ μᾶς πρέδωσαν καὶ ποὺ κατὰ σύμπαντισιν μεταξὺ αὐτῶν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ βάσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας ἡμερολογίου. Καὶ ἀφοῦ κάθε τι, τοὺς εἶπα, ποὺ χρησιμοποιεῖται στὴν Ἐκκλησίᾳ μας, διὰ νὰ ἐκφρασθῇ ἡ πνευματικότητά της καὶ νὰ μετριοδῇ ἡ ἀγαθίστα χάρις τῆς ἐξ αὐτῆς ἐκτετατικῆς αὐτοῦ, ὅπως ἐξυμνᾶται π.χ. ἕνα Ἅγιο Δισκοπότηρο, ὅπως ἐξαγιάζεται ἡ Ἁγία Λαβίδα ἢ τὰ ἱερὰ καλύμματα ἢ τὰ ἱερὰ Βιβλία κλπ. ἔτσι ἐξηγιάσθη καὶ τὸ ἡμερολόγιό τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας χρησιμοποιοῦν ὑπ' αὐτῆς ἐπὶ 16 περίπου αἰώνας, σὰν ἕνας «κανόνας», σὰν ἕνα «καλοῦπι», σὰν ἕνα μέτρον ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἐμέτρησε, ἐρρύθμισε, ἐκανόνισε καὶ ἐξεδήλωσε τὴν ζωὴν της.

Ἐγινε δ' αὐτὴν ἕνα μέσον, ἓν ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον ἐκδηλώνεται. Δὲν εἶναι συνεπῶς τοῦτο γιὰ μᾶς τοὺς πιστοὺς καὶ τὸ ἀφηρημένο καὶ τυπικὸν ἀλλὰ καὶ ποὺ ἔχει μιὰ πολὺ βαθύτεραν καὶ οὐσιαστικωτέραν σημασίαν καθαρῶς δογματικὴν, συνδεθὲν ἀρρήκτως μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ὅπως κανεῖς δὲν ἤμπορῇ νὰ καταστρέψῃ ἕνα ἱερὸ βιβλίον, χωρὶς τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ἱεροσυλία ἢ ὅπως δὲν ἤμποροῦμεν νὰ πετάξωμεν στοὺς δρόμους, ἕνα Ἅγιο Δισκοπότηρο ἢ ἕνα ἱερὸν Κάλυμμα, ποὺ ἐχρησιμοποιήθη ἔστω καὶ μιὰ φορὰ στὴν Ἐκκλησίᾳ—καὶ ὅχι ἐπὶ 16 αἰώνας!—χωρὶς νὰ ἀφορισθῇ ὅπως λέει ὁ ΟΓ' κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων: «Σκεῦος χρυσοῦν ἢ ἱργυροῦν ἀγιασθὲν ἢ ὁ θόνην, μηδεὶς ἔτι εἰς οἰκίαν χρῆσιν σφαιτερίζεσθω. Παράνομον γάρ. Εἰ δέ τις φοραθῇ, ἐπιτιμᾶσθω ἀφορισμῶ». ἔτσι καὶ ὁποῖος πετᾷ τὸ παλαιὸν ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον ἀφορίζεται καὶ ἀναθεματίζεται τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ὑπάρχουν πρὸς τοῦτο σαφεῖς διατάξεις Ὁρθοδόξων Συνόδων. Ἄν δὲ σκεφθῇ κανεῖς, ὅτι τὸ ἹΕΡΟΝ τοῦτο ΣΥΜΒΟΛΟΝ τόσο αὐτὴν πλέον δογματικὴν ἀξίαν ἀποκτήσαν, ἐπετάχθη κυριολεκτικῶς γιὰ νὰ εἰσαχθῇ ὅχι ἐπὶ τέλους ἕνα ἄλλο σύμβολον καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον, παρὰ ἕνα ἤδη μεταχειρισμένο καὶ γιὰ τοῦτο βρώμικο καὶ μολυσμένο ἀπὸ τὴν χρῆσιν, ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει ἀνίερα χεῖρα ἀσεβῶν ἀνθρώπων, παπικῶν καὶ προτεσταντῶν καὶ ἂν προσθέσῃ κανεῖς, ὅτι αὐτὸ τὸ πέταγμα τοῦ Ἱεροῦ τοῦτου Συμβόλου ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελοῦσε πρωτάκουστον ἱεροσυλίαν ἐγένετο καὶ

αὐτιον σχίσματος εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων κρατῶν μὴ τολμησάντων φυσικὰ τὰ πετάξουν τὸ ἱερὸ τοῦτο σύμβολον, τότε καταλαβαίνει κανεῖς τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος ποὺ διεπράχθη! Καὶ νὰ ὑπῆρχον ἄραγε λόγοι; Νὰ ὑπῆρχον λόγοι σοβαροὶ πνευματικοί, θεολογικοί; Ὁχι βέβαια! Οὐδεὶς ἀπολύτως! Μόνον λόγοι τολμοῦν καὶ τὸ λέγουν, ἐμπορικοὶ καὶ ἀστρονομικοὶ ἠνάγκισαν τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπ. νὰ διαπράξῃ μετὰ τσοαύτης ἐπιπολαιότητος τὸ τερατούργημα τοῦτο. Ἐξέχασε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος οὗτος, ὁ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καλούμενος σοφός! ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν διευθύνεται ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια τῆς ἀστρονομίας ἢ τὰ ἐμπορικὰ Ἐπιμελητήρια, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ ἱερὰν Παράδοσιν καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι καμωμένο τῇ ἐμπνεύσει τοῦ Θεοῦ καὶ τίποτα ἄν' αὐτὰ, ποὺ ἐγένοντο ἀπὸ τὸν θεὸν δὲν πρέπει νὰ πετιέται (πρβ. Ἅγιον Ἰωάν. Δαμασκηνὸν Α' Ἀπολογ. Λόγον) καὶ γιὰ τὰ ὅποια ὁ Ἐκκλησιαστής λέει χαρακτηριστικὰ, ὅτι ὅσα ἔκανε ὁ Θεὸς θὰ μένουν γιὰ πάντα στὸν αἰῶνα (Ἐκκλ. γ' 14). Ἐξέχασε, ὅτι τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν καὶ πολὺ περισσότερον τῆς Ἐκκλησίας τὴν ρυθμίζει μόνον ἡ Πίστις, γιατί κάθε τι ποὺ δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν εἶναι ἁμαρτία (Ρωμ. 1823). Ἐξέχασε, ὅτι ἡμεῖς στὴν Ἐκκλησίᾳ δὲν περιπατοῦμεν διὰ παρατηρήσεων, ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως (Β' Κορ. ε' 7) τῆς ὁποίας τὴν φωνὴν ἐπρεπε ν' ἀκούσῃ καὶ ἦτις, κατὰ τὸν Παῦλον, δὲν μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπιστρέφωμεν εἰς τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου καὶ νὰ παρατηροῦμεν ἡμέρας καὶ μῆνας καὶ καιροὺς! (Γαλ. 5-10). Ναι τὴν φωνὴν τῆς πίστεως ἐπρεπε ν' ἀκούσῃ γιὰ νὰ ἐλέγαμε κι' ἡμεῖς, ὅτι ἦταν πράγματι σοφός. Τοὺς ἐτόνισα ἐν τέλει διὰ μόνῃ λύσει διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ παύσῃ τὸ σχίσμα εἶναι νὰ διορθωθῇ ἡ βεβήλωσις αὐτὴ, ποὺ ἐγένετο καὶ νὰ ἐπαναφέρωμεν τὸ Ἱερὸν Σύμβολον στὴν θέσιν του.

Αὐτὰ περίπου εἶπα στὸ κήρυγμά μου. Δὲν νομίζω, ὅτι ἦταν ἕνα κήρυγμα «φανατισμένο» γεμάτο «ἐμπάθεια». Ἦταν ἕνα πολὺ μικρὸ μέρος τῆς ἀλήθειας... Καὶ ὅμως... Μετὰ τὴν Θεῖα Λειτουργία τρία γνωστὰ καὶ ἀγαπητὰ μου πρόσωπα μ' ἐπλησίασαν καὶ μοῦ εἶπαν: «Νομίζομεν, Πάτερ, ὅτι τὸ κήρυγμα σας δὲν ἦταν «ἐποικοδομητικόν». Ναι, ἀλήντησα, δὲν ἦταν ὅπως θὰ τὸ ἠθέλατε καὶ ὅπως τὸ συνηθίζουν στὴν Κρατικὴ Ἐκκλησία. Ἐκεῖ ὁμιλοῦν κατὰ τὴν γοσμήν τῶν Προτεσταντῶν ὅλο, γιὰ «ἀγάπες» καὶ γιὰ «πρακτικὰ θέματα» καὶ «καλὰ ἔργα». Σκοπὸς τῶν ὑποφύλων, σκοπὸς τοῦ Σατανᾶ, ποὺ ἴσως ἄθελά των νὰ τὸν ἐξυπηρετοῦν, εἶναι ν' ἀγνοῇ ὁ λαὸς τὴν πίστιν του. Μὴν τυχόν τοῦ ὁμιλήσωμεν γιὰ τὴν οὐσία τῆς πίστεώς μας, γιὰ τὰ δόγματά μας, γιὰ τοὺς Ἱεροὺς Κινόνες. Ἀφίστε τὸν στὴν ἀγνοία γιὰ νὰ πέφτῃ εὐκόλα θῦμα τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων προπαγανδῶν!... Ἰδοὺ δὲ καταχθόνιος σκοπός. Ἄς μὴ ξεχνοῦμεν ὅμως, ὅτι καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ κήρυκας τῆς ἀγάπης, δὲν ἔπαυε νὰ νοθεύῃ τὸν λαὸν στὰ θέματα τῆς πίστεως, χωρὶς νὰ διστάζῃ ν' ἀναθεματίζῃ καὶ ἐπανάληψιν ὁποῖον θὰ τὴν ἐπρόδιδε ἔστω καὶ στὸ παραμικρό. Καὶ ὁ

ἄλλος «Εὐαγγελιστὴς τῆς Ἀγάπης», ὁ φλογερὸς Ἰωάννης δὲν διστάζει κι' αὐτὸς νὰ φθάσῃ στὸ σημεῖον νὰ ἀπαγορεύῃ ἀκόμα νὰ λέμε καὶ μιὰ «καλημέρα» σ' ὁποιον δὲν ὁρδοτομεῖ στὴν πίστιν! (Β' Ἐπιστ. 10 11). Πόσον μακριὰ ὅμως εἴμεθα ἐμεῖς! Ποιὸς ἀπὸ μᾶς ξέρεي σήμερα ἂν ὁρδοτομῇ ὄχι ὁ διπλάνος του, ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος του; Νὰ γιατί ὁ λαὸς πρέπει νὰ διδαχθῇ τὴν πίστιν του, τὰ ἱερά του Σύμβολα, τοὺς Ἱεροὺς του Κανόνας.

Αὐτὰ εἶπα στὰ ἀγαπητά μου πρόσωπα καὶ ἐπειδὴ προφορικῶς ἀντελήφθην, ὅτι δὲν τὰ κατάλαβαν ἀναγινάσκοντες νὰ τὰ γράψω... Ἰσως καὶ κανένας ἄλλος ἀδελφός μου, παιδί ἀγαπημένο τοῦ Θεοῦ μας, ὠφελήθῃ κι' αὐτός...

Ἐν θεοστυγὲς ἀμάχημα

Ἡ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ

Δὲν νομίζομεν, ὅτι ὑπάρχει χειρότερος ἀνθρωπος ἀπὸ ἐκεῖνον, ποὺ βλασφημεῖ τὰ θεῖα.

Καὶ δυστυχῶς ἡ θεοκατάρκτος αὐτὴ καὶ βδελυρὰ συνήθεια ἔχει κυριεύσει πολλούς, πάρα πολλούς ὁ θρόνους. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀρχίσῃ μία σταυροφορία, μία εὐσεβὴς κινήτοποίησης διὰ τὸ σταμάτημα τοῦ κακοῦ. Εἶναι μεγίστη ἀνάγκη, διότι ἂν ἐξακολουθήσουν οἱ βλάσφημοι νὰ ὀργιάζουν καὶ ὁ λοιπὸς κόσμος νὰ τοὺς ἀνέχεται, τίποτε δὲν μᾶς ἐγγυᾶται, ὅτι δὲν θὰ μᾶς εὕρῃ μία μεγάλη καταστροφή.

Κατὰ τὴν προπολεμικὴν ἐποχὴν, καὶ συγκεκριμένως τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1937, εἶχεν συγκληθῇ εἰς Ἀθήνας Ἀντιβλασφημικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἀπέδωκεν καρπούς. Κάτι παρόμοιον πρέπει νὰ γίνῃ καὶ σήμερον.

Ἔως ὅτου ὅμως φθάσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν γενικὴν κινήτοποίησιν, εἶναι ἀνάγκη ὁ καθεὶς νὰ λάβῃ μίαν σθεναρὰν θέσιν, καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ βάλῃ φραγμοὺς εἰς τοὺς βλασφήμους τοῦ περιβάλλοντός του. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀνεχώμεθα νὰ βλασφημοῦν. Ἄν γίνεταί ἔτσι εἴμεθα συνένοχοι τῶν. Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος εἶχεν κηρύξει τὸν ἀντιβλασφημικὸν ἀγῶνα μὲ ὅλα τὰ μέσα. Μάλιστα, μὲ ὅλα τὰ μέσα. Ραπίσατε τοὺς θεοστυγεῖς βλασφήμους, εἶχεν κηρύξει.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔγινεν λόγος μεταξὺ μας περὶ βλασφημίας, λέγει εἰς μίαν ὁμιλίαν του, ἐπιθυμῶ νὰ ζητήσω ἀπὸ ὅλους σας μίαν χάριν, τὴν χάριν δηλ. νὰ σωφρονίσῃτε τοὺς εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ὑπάρχοντας βλασφήμους. Καὶ ἂν ἀκούσῃ; κάποιον εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ βλασφημῇ τὸν Θεόν, πῆγαινε καὶ μάλωσέ τον, καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ τὸν κτυπήσῃς, κτύπησέ τον.

Δώσε του ἕνα ράπισμα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ σύντριψέ του τὸ στόμα, διὰ νὰ ἀγιάσῃ τὸ χέρι σου μὲ τὴν πληγὴν του. Καὶ ἂν σὲ πᾶνε εἰς τὸ δικαστήριον νὰ πᾶς εὐχαρίστως. Καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ ἀπολογηθῇς, νὰ πῇ: μὲ θάρρος, ὅτι ἐβλασφήμησε τὸν Βασιλεῖα τῶν Ἀγγέλων.

Κατὰ τὴν περίφημον ἐπανάστασιν τῆς Ἀντιοχείας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεῖος Χρυσόστομος συνεκράτησε τοὺς ὄχλους, ὁμίλησε καὶ πάλιν ἐναντίον τῆς

βλασφημίας, καὶ ἀπέδωσε εἰς αὐτὴν τὴν καταστροφὴν. Δι' αὐτό, ἐκήρυττε, δὲν ἔπαυσα νὰ φωνάζω καὶ νὰ διαμαρτύρομαι πάντοτε. Νὰ τιμωρήσωμεν τοὺς βλασφημοῦντας, νὰ τοὺς σωφρονίσωμεν, νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν σωτηρίαν των, καὶ ἂν χρειασθῇ ἀκόμη νὰ τοὺς θανατώσωμεν, νὰ μὴ διστάσωμεν νὰ τὸ πράξωμεν. Διότι μεγάλο κέρδος θὰ σᾶς δώσῃ ἡ πράξις αὐτή. Ἄς μὴν ἀδιαφορῶμεν διὰ τὸν ὑβρίζοντα Θεόν μας, διότι μεγάλο κακὸ θὰ εὕρῃ τὴν πόλιν, ἂν ἀδιαφορήσωμεν δι' αὐτά. Ἄς φράξωμεν λοιπὸν τὰ στόματά των, ὅπως θὰ ἐφράξαμε πηγὰς ἀπὸ τὰς ὁποίας ρέει ὁ θάνατος.

Ἰδοὺ πῶς ἀντιμετώπισαν οἱ Πατέρες τὴν βδελυρὰν συνήθειαν. Καὶ ὁ ἀγὼν των δὲν ἐπῆγε χαμένος, δι' αὐτὸ εἶπμεν ὅτι, ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς καιροὺς μας νὰ ληφθοῦν δραστικὰ μέτρα ἐναντίον τῶν βλασφημῶν.

Ἡ πρόφασις ὅτι τὸ βλάσφημον στόμα δὲν ἀποδεικνύει καὶ βλάσφημον ψυχὴν εἶναι ἐφαλμένη καὶ κακόπιστος. Ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος μᾶς ἐβεβαίωσε, ὅτι «ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα» καὶ ὅτι «ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει πονηρὰ» (Ματθ. 1Β' 34—35).

Αὐτὸ δὲ ποὺ λέγουν μερικοί, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ τίποτε δὲν ἀδικεῖται καὶ δὲν θίγεται, εἶναι ἀσέβεια μεγάλη. Ἀφοῦ μὲ τὴν τρίτην ἐντολὴν ἀπαγορεύει καὶ τὸν ὀρκον ἀκόμη. «Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ», τί πρέπει νὰ εἰπωθῇ διὰ τὴν θεοκατάρκτον βλασφημίαν; Ἰδοὺ τί ἀναφέρει τὸ Λευϊτικὸν διὰ μίαν περίπτωσιν βλασφημίας: «Καὶ τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ λάλησον καὶ ἔρεῖς πρὸς αὐτούς: ἄνθρωπος ὃς ἂν καταράσῃται Θεὸν αὐτοῦ, ἁμαρτίαν αὐτοῦ λήψεται. Ὁ βλασφημῶν δὲ τὸ ὄνομα Κυρίου, θανάτῳ θανατούσθω: λίθοις λιθοβολεῖτω αὐτὸν πᾶσα συναγωγή... Καὶ ἐλάλησεν Μωϋσῆς τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ καὶ ἐξήγαγον τὸν καταρασάμενον ἔξω τῆς παρεμβολῆς καὶ ἐλιθοβόλησαν αὐτὸν λίθοις».

Ἡ βλασφημία θεωρεῖται νόσος ἐπικίνδυνος καὶ ἐπιδημία θανάσιμος. Ὁ κίνδυνος τῆς μολύνσεως δολογνὲν μεγαλειτέρων στρωμάτων ὑπάρχει ἀκέραιος καὶ φοβερός. Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος γράφει εἰς τὴν Α' Κορινθ. καὶ Τιτ. «Οὐκ οἴδατε ὅτι μικρὰ ζύμη δολὸν τὸ φύραμα ζυμοῖ; ἐξάρατε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν».

Ὁ Χρυσόστομος Διδάσκαλος τόσον παρσατικῶς ὡς ἔλυσεν διὰ τὴν φοβερὰν βλασφημίαν ὥστε νὰ μὴ χρειάζονται ἄλλοι λόγοι διὰ νὰ κλείσωμεν τὸ σημείωμά μας αὐτό.

Μέγας θησαυρός, λέγει, εἶναι τὸ νὰ εὐχαριστῇς τὸν Θεόν, μέγας πλοῦτος, ἀγαθὸν ποὺ δὲν καταναλίσκεται, ὅπλον ἰσχυρόν. Ἐνῷ ἡ βλασφημία μᾶς κάνει νὰ χάνωμεν περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἐχάσαμε. Ἐχάσες χρήματα; Ἄν μὲν εὐχαριστήσῃς τὸν Θεόν, κέρδισες τὴν ψυχὴν σου καὶ ἀπέκτησες μεγαλύτερον πλοῦτον, διότι ἐπέσυρες μεγαλυτέραν τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ ἂν ὅμως βλασφημήσῃς, καὶ τὴν σωτηρίαν σου ἐπὶ πλέον θὰ χάσῃς, καὶ χωρὶς ν' ἀποκτήσῃς ἐκεῖνα ποὺ ἔχασες, καὶ τὴν ψυχὴν σου, τὴν ὁποίαν εἶχες, τὴν ἐθυσίασες καὶ αὐτήν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Δαίμων καταστροφῆς

Ἡ ἐπιστήμη λοιπὸν εἰς τὴν διηρησίαν τοῦ θανάτου! Ὡς περίοδον παραδείσου ἀνέμενε ἡ ἀνθρωπότης τὴν διάσπασιν τοῦ ἀτόμου καὶ ὡς μαύρη κόλασις δια-
νοίγεται ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ὡς δαίμων κατα-
στροφῆς, ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν ἐπικρέμαται ἡ ἀτομι-
κὴ βόμβα. Φοναὶ ἀπεργασμέαι ἀκούγονται, ἐκκλήσεις
ἀπενθύνονται διὰ τοῦ αἰθέρος. Μεταξὺ τῶν παραγόν-
των ποὺ κατὰ κύριον λόγον ὀφείλουν νὰ ἀντιδράσουν
θετικῶς καὶ ἀρνητικῶς πρὸς ἐκκηδένειαν τοῦ κινδύνου
εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία. Αἴτη ὀφείλει νὰ ἐργασθῇ ἐν-
τονότερον διὰ τὴν ἡθικὴν ἀναγέννησιν τῶν ἀνθρώπων
καὶ τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιστροφὴν τῶν, ἧτις ἀφ' ἐαυτῆς
θὰ ἀνατρέψῃ τὸν ἀπειλούμενον κίνδυνον. Ὀφείλει ὁ-
μως ἐκ παραλλήλου ὡς πληρεξούσιος τοῦ ἄρχοντος τῆς
Ἐξουσίας καὶ τῆς Ἀγάπης νὰ καταδικάσῃ τὴν ἀτομικὴν
βόμβαν, ὡς μέσον ὀλέθρου καὶ καταστροφῆς τοῦ ἀν-
θρώπου.

Δὲν τὸ πιστεύομεν

Πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ παροισιολογώτατος πρω-
θιερεὺς τῶν ἀνακτόρων μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀ-
ναστάσεως εἰσῆλθε εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν,
ἐνθα φέρον ἐπανωκαλήμανχον καὶ ἐγκόλπιον ἡσπά-
σθη φιλοφρονέστατα τὴν χεῖρα ὑψηλῶν κυριῶν, ἀ-
γωνῶν, ὅτι ὡς ἀντιπροσωπεύον τὸν Κύριον καὶ Θεὸν
τῶν ὅλων ἐνσαρκώνει τὴν ὑψίστην τιμωμένην ἀξίαν.
Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ
συνέβῃ, δι' αὐτὸ ἀναμένομεν διάψευσιν ὑπὸ τοῦ πρω-
θιερέως.

Παναγύριες Ἱερῶν Ναῶν

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐορτάζουν οἱ
Ἱεροὶ Ναοί: 1) Ἀγίας Τριάδος (Αἰγάλεω), 2) Ἀγίας
Τριάδος (Τρίων) καὶ 3) Ἀγίας Τριάδος (Μπάλλας Ἀτ-
τικῆς). Οἱ φιλόεργοι, ὅπου δύναται ἂς μεταβῶσιν
πρὸς ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς τῶν.

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν Παραρτημάτων

Τὴν Πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως ἐπανηγύρισε εἰς τὸ
χωρίον Σπάτα Ἀττικῆς ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Παραρτή-
ματός μας τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀναλήψεως.
Εἰς τὴν πανήγυριν προσήλθε ὁ Δήμαρχος κ. Μπέτας
καὶ πλήθος κόσμου.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐπανηγύρισε
λαμπρότατα τὸ Παράρτημα Παιανίας (Διοπεσιῶν). Πλή-
θη δὲ Ἀθηνῶν προσήλθον εἰς τὸν περιναλιστάτον
Ναὸν τοῦ Παραρτήματος. Ἀξίζει ἐπαινος εἰς τὸν ἐφη-
μέριον Π. Νικόλαον Καλοκάμην καὶ εἰς τὸ ὑπὸ τὸν
κ. Π. Σταυρίδην Ἑνοριακὸν Συμβούλιον.

Καὶ εἰς τὰς δύο πανηγύρεις μετέβησαν ἀντιπρο-
σωποὶ τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς Ἐφημερίους καὶ τὰς Κατηχη-
τριάς νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰ στοιχεῖα τῶν
ἐξετάσεων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων μετὰ φωτογρα-
φίων (ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν) διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ
ἄρθρου.

Ὅσοι μᾶς ἀπέστειλαν φωτογραφίας ἢ ἐπιστολάς
θὰ τὰς δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦτο ἄρθρον.

ΤΙΤΛΟΙ ΤΙΜΗΣ

Ὁ κ. Ν. Παπαδόπουλος πλοίαρχος ἐξ Ἀθηνῶν
μᾶς ἀπέστειλε θερμοτάτην Ἐπιστολήν, δι' ἧς μᾶς
συγχαίρει διὰ τὴν προσχώρησιν εἰς τὰς τάξεις μας
τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ κ. Ἰγνατίου Μπέτση, τοῦ ὁποῦ
ἐξαίρει τὴν πνευματικότητα καὶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ
δημοσιεύσωμεν ἄρθρα του.

Συγχαίρομεν τὸν κ. Παπαδόπουλον καὶ τὸν πα-
ρακαλοῦμεν νὰ διέλθῃ ἐκ τῶν γραφείων μας, διὰ νὰ
τὸν γνωρίσωμεν καὶ προσωπικῶς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τῆς Πανελληνίου Ὁρθοσκευτικῆς καὶ
Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας

Ἡ ρὸς

Ἀπαντα τὰ μέλη Ἀθηνῶν—Πειραιῶς
καὶ Παραρτημάτων Ἀττικῆς
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν ὅτι, ἀνα-
βάλωμεν τὴν συνέλευσιν τῆς προσεχοῦς Κυ-
ριακῆς 7ης Ν.Η. Ἰουνίου 1957 καθ' ὅσον
λόγοι, οἵτινες δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνα-
κοινωθῶσι σήμερον ἐπιβάλλουν τὴν ἀνα-
βολὴν τῆς συνελεύσεως χάριν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν
Ἀγῶνος.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουνίου 1957

Ὁ Πρόεδρος

Κ. Θεοφάνους

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Γ. Τζιμόπουλος

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΑΓΟΝΙΣΤΟΥ

Τὴν 19ην Ἀπριλίου ἐ.ε. ἐκοιμήθη ὁ πρῶν πρόεδρος
τοῦ Παραρτήματος χ.ο.ρ. Ἀγερῶν (νῆσου Πάρου)
ἀειμνήστου ἐν Χριστῷ ἀδελφός Μοσχονᾶς Ραγκούσης,
ἀφ' οὗ παρέδωκε τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸν ἡδηπρόεδρον
καὶ ἀγαπητόν μας ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον Λου-
κην. Ὁ θάνατός του μᾶς ὑπενθύμισε τὴν καθ' ὅμοιον
τρόπον πρὸ ἔτους ἐκδημίαν τοῦ πνευματικοῦ μας ἀει-
μνήστου πατρός Αὐξεντίου ἀρχιμανδριτοῦ, ἀμέσως
μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα, ποὺ μᾶς κατέλειπε ἐν κενόν
δυσαναπλήρωτον. Ὁ μακαρίτης Μοσχονᾶς ὑπῆρξεν
ἀκραφνῆς πατριώτης καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ ψυχὴν του
κατεσκήνωσεν ἡ χάρις τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ ἀνεδεί-
χθη ζηλωτὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐν ἡμέραις διωγμοῦ
καὶ ὁμολογητής.

Ἐκράτησε τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου
πίστεως πρὸ τῆς βίας τῶν νεωτεριστῶν Μητροπολιτῶν
καὶ ἀστυνομικῶν ἀρχῶν ἐπιδραμόντων τυραννικῶς κα-
τὰ τὸν παρελθόντα διωγμὸν εἰς τὸ χωρίον Ἀγερία,
θρασυνομένων πρὸ τῆς ἀγαθότητος τῶν ἀπλοῶν κα-
τοίκων. Εἶδρον ὅμως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀειμνήστου
τὸν γνήσιον ἀντιπρόσωπον τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώμα-
τος, ὅστις καὶ τοὺς κατήσχυε μὲ τὴν ἀλότητά καὶ
σταθερότητα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Τώρα ἀπολαμβάνει τοὺς μισθοὺς τῶν κόπων του
εἰς κατὰσχόντην τῶν πολεμίων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ
ἀφῆκε πρὸς μίμησιν τὰ ἴχνη τῆς ἐνταύθα διαβιώσεως
του τόσον πρὸς τοὺς συγγενεῖς του, ὅσον καὶ πρὸς
τοὺς συμπατριώτας του καὶ γνωστοὺς.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, τίμιε ἀδελφε καὶ ἀγωνιστὰ
ὕπὲρ τῆς πατρίδος εὐσεβείας Μοσχονᾶ. Μνημόνευε
καὶ ἡμῶν ἐκ τῆς ἐν τῷ παραδείσῳ κατασκηνώσεώς σου.
Καλλίνικος Μ.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33